

“Ми із залізницею мужніли...”

В останні роки все менше ветеранів-фронтовиків Великої Вітчизняної війни приходять у трудовий колектив, де працювали в повоєнний час не один десяток років, щоб зустрітись з молоддю та розповісти про свої нелегкі фронтові дороги. В Івано-Франківській дистанції колії із-понад двох десятків ветеранів залишилось менше десяти. Свого часу до армії їх мобілізували в 17-18 років, а зараз кожен із них вже перейшов 80-річний ювілей.

З нагоди 65-річчя з Дня Перемоги керівництво дистанції колії, профспілковий комітет, рада ветеранів війни і праці разом із радою молодіжної організації організували зустріч ветеранів війни з молодими працівниками дистанції колії.

Голова профспілкового комітету Івано-Франківської дистанції колії Степан Савуляк привітав ветеранів війни з Днем Перемоги і подякував за самовіддану працю у повоєнні роки. Голова ради ветеранів дистанції Григорій Арсенік виступив з доповіддю про основні події війни з німецько-фашистськими загарбниками, героїзм солдатів і офіцерів, трудівників тилу при звільненні Прикарпаття і всієї України.

Про плани на 2010 рік і перспективу оздоровлення колійного господарства, покращення побуту, умов праці та відпочинку колійників розповів начальник дистанції колії

Василь Кашук і вручив ветеранам війни та бойових дій грошову допомогу від начальника Львівської залізниці.

А далі були спогади-розповіді ветеранів війни, бойових дій і трудового фронту, ветеранів праці дистанції.

Після звільнення у липні 1944 року Прикарпаття від німецько-фашистських загарбників 17-літнім юнаком був мобілізований в армію Євгеній Григорович Бусько. Службу

він проходив у залізничних формуваннях, які займалися відбудовою залізничних колій і мостів на дільниці Ходорів – Івано-Франківськ Станіславського відділку залізниці. Після демобілізації в 1946 році працював шляховим робітником у Станіславській дистанції колії. Як здібного і фахового колійника його скерували на курси бригадирів, а згодом шляхових майстрів, і призначили шляховим майстром 9-го околотка на дільниці Микуличин-Вороненка. Трудовий стаж Євгенія Буська в Івано-Франківській дистанції колії – 48 років.

Учасник війни трудового фронту, колишній начальник Івано-Франківської дистанції колії, почесний залізничник Володимир Васильович Юдін 57 років присвятив праці на Львівській залізниці.

Після закінчення залізничного технікуму в 1944 році він – молодий шляховий майстер – відбудовував залізничні колії на станції Івано-Франківськ. На станції Лоева було організовано околоток лісорубів із заготівлі карпатського лісу та виготовлення шпал для залізниці. Працюючи два десятки років начальником дистанції колії, Володимир Юдін розробив і впровадив технологію середнього ремонту колії в одне “вікно” цілого перегону Лоева-Делятин, проводив дорожні школи передового досвіду з охорони праці.

Цікаву розповідь колишнього начальника Стрийської дільниці, заслуженого працівника транспорту України, почесного залізничника

Стефана Григоровича Сівака про перебудову колії в повоєнні роки з інтересом слухали молоді керівники середньої ланки. Його трудовий залізничний стаж у дистанції колії – 50 років.

Своїми спогадами про звитяжну працю на залізниці в повоєнні роки поділились колишній голова профспілкового комітету Василь Іванович Горук, колишній бригадир колії, ветеран війни бойових дій Петро Юрійович Юганюк, колишній мостовий майстер Богдан Григорович Овчар, колишній оператор дефектоскопного візка Петро Павлович Лесюк, ветеран війни, колишній бляхар Євгеній Миколайович Гуменний.

Наприкінці зустрічі подякувала за змістовну розмову та побажала доброго здоров'я усім ветеранам голова молодіжної ради дистанції, технік Іванна Телюк. З пісеньним поздоровленням ветеранів з Днем Перемоги звернулася технік Богдана Дзурак. Молоді працівники подарували квіти всім присутнім ветеранам війни, а голова профспілкового комітету Степан Савуляк вручив ветеранам війни і праці продуктові набори. Завершилась ця хвилююча зустріч ветеранів війни і праці на честь 65-ї річниці Перемоги святковим обідом.

Григорій АРСЕНІК,
голова ради ветеранів війни і праці
Івано-Франківської дистанції колії

Графіки заїздів до дитячих оздоровниць влітку 2010 року

Дитячий санаторій “Джерело” м. Трускавець				
Тривалість заїзду	К-сть путівок	Б/вн*	ФСС*	ПК*
29.06. – 16.07.	45	600 грн	594 грн	786 грн
19.07. – 05.08.	45	600	594	786
06.08. – 23.08.	15	600	594	786
Загалом 105 путівок. Повна вартість путівки 1980 грн				
Оздоровчий центр “Чайка” смт. Лазурне				
25.06. – 08.07.	400	700	462	588
08.07. – 21.07.	400	700	462	588
Загалом 800 путівок. Повна вартість путівки 1750 грн				
Дитячий оздоровчий табір “Експрес” с. Олександрія, Рівненська обл.				
15.06. – 28.06.	200	360	462	508
01.07. – 14.07.	200	360	462	508
17.07. – 30.07.	200	360	462	508
01.08. – 14.08.	200	360	462	508
Загалом 800 путівок. Повна вартість путівки 1330 грн				
Дитячий оздоровчий табір “Трембіта” с. Циганівці, Закарпатська обл.				
19.06. – 02.07.	155	360	462	508
04.07. – 17.07.	155	360	462	508
19.07. – 01.08.	155	360	462	508
03.08. – 16.08.	155	360	462	508
Загалом 620 путівок. Повна вартість путівки 1330 грн				

* Б/вн – батьківський внесок; ФСС – часткове фінансування з Фонду соціального страхування; ПК – фінансування профспілки

Фронтові спогади у товариському колі

Нестримний плин часу дедалі віддаляє нас від тих буремних років, коли міста і села України палали в полум'ї Другої світової війни. Наші батьки та діди, не шкодуючи здоров'я і життя, визволяли рідну землю від невисного ворога, наближаючи День Перемоги. Тим вісімнадцятилітнім юнакам, що у 1943-1944 роках були мобілізовані на фронт та повернулись з небезпечних і жакливих доріг – сьогодні вже понад 80 років. Та й кількість цих ветеранів щорічно зменшується. Мабуть, немає такого підприємства на нашій залізниці, де б не працювали колишні фронтовики. О, як високо цінували вони мирну працю, та з яким натхненням працювали на стареньких паровозах, показуючи добрий приклад молодим колегам.

Дуже прикро, що й цього року не всі могли навідатись у рідне депо Чернівці, щоб зустрітись зі

своїми побратимами і згадати бойову молодість. І тим не менш керівництво та профспілковий комітет радо зустрічали фронтовиків і учасників трудового фронту, а також ветеранів праці, що віддали залізниці десятки років життя.

...Кулеметник Іван Беженар розповів про свої фронтові дороги у складі 1-го Білоруського фронту. З воєнного лихоліття в пам'яті закарбувався Костринський плацдарм, де було сконцентровано угруповання військ фронту, звідси у квітні 1945-го розпочався штурм Берліна. А закінчив війну Іван Беженар на Одері, в Магдебургу, де по той бік ріки стояли американські війська. У повоєнні роки працював машиністом паровоза, тепловоза, дизель-поїзда.

Піхотинець Василь Семенюк сповна “скуштував” фронтового лиха на Далекому Сході, воював у Маньчжурії, у складі свого піхотного полку брав участь у розгромі японської Квантунської армії.

Повернувся до мирної праці в 1946 році, працював у локомотивному депо газоелектрозварником понад 40 років.

Колишні чергові по депо Микола Кочуков та Володимир Лісовенко розповіли про свою нелегку юність – тяжку працю на колгоспних полях у роки війни. Така ж доля спіткала й машиністів Петра Апета, Івана Гнідого, Олександра Лаврова, Франца Бистрицького та бригадира Володимира Басистого. Всі вони самовіддано працювали в тилу в ім'я великої Перемоги.

Ця зустріч ветеранів була особливо щемливою і радісною, адже зібрались люди, котрі свого часу водили поїзди, ремонтували й готували локомотиви до поїздки. А дехто з ветеранів не бачив один одного тривалий час, тому спогадам не було кінця. Зазначу, що покоління моїх ровесників, яке прийшло на залізницю в 50-х роках, вже понад 70 років. Ми вчилися у фронтовиків любити і поважати нелегку працю локомотивника, тому й зараз гідно несемо високе звання залізничника.

Дорогих гостей радо зустрічав керівник депо Анатолій Гураленко, який розповів ветеранам про нинішні будні і проблеми підприємства.

У роки минулі такі зустрічі були більш велелюдними, тому, вочевидь, цю традицію треба продовжити, залучаючи і воїнів-афганців, і учасників локальних бойових дій, дітей війни – всіх, хто пережив нелегкі часи повоєнного лихоліття, щоб теперішня молодь знала, якою ціною здобуто мирне сьогодення.

Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ,
колишній машиніст
м. Чернівці